

Đề bài:

**Tả một
người bạn
học của em
được mọi
người quý
mến.**

Bài làm 1

Lớp em có đến ba bạn tên Hoa nhưng người được nhiều bạn quý mến vì có nhiều nét tốt là bạn Phương Hoa.

Phương Hoa cũng độ tuổi như những đứa học sinh lớp 5 chúng em song bạn ấy lại sinh vào tháng giêng, lại to con và chững chạc nhất lớp.

Gương mặt Hoa bầu bầu, da ngăm đen pha chút lém lỉnh và không kém phần tươi tắn. Đôi mắt to, đen và cái miệng xinh xinh lúc nào cũng như cười. Trái với tóc tém kiêu con trai là giọng nói nhẹ nhàng, rất là con gái. Giọng nói của Hoa rành rọt, truyền cảm, dễ thuyết phục người nghe. Trong các giờ tập đọc, cô giáo gọi Hoa đọc bài ngày sau khi cô đọc mẫu lần đầu. Người mập, dáng hơi thô lại hay mặc quần tây nên các bạn thường gọi đùa là “Anh Hoa”. “Anh Hoa” thông minh và năng nổ trong công việc nên cái uy lớp trưởng càng tăng thêm, nhất là những giờ tự quản. Trong các giờ học, khi cả lớp còn bí về một câu hỏi nào đó thì Hoa đã giơ tay xin trả lời. Nhưng không vì thế mà bạn kiêu căng với bạn bè. Bạn hiền lành, dễ thương lại hay giúp đỡ mọi người.

Mẹ mất do một tai nạn ô tô khi Hoa mới sáu tuổi và bé Bảo mới hai tuổi. Việc bếp núc trong nhà do một tay Hoa đảm đương. Hoa hiểu cần phải luôn học giỏi và ngoan để tóc bố không bạc màu như mẹ mới mất. Hoa rất thương bố và cũng rất có uy với thằng Bảo. Nó thông minh, chăm học nhưng cũng hay nghịch, hay phá. Tuy nhiên, Hoa chỉ cần lừ mắt là nó thôi ngay.

Trưa nào, gần đến giờ đi học là mấy đứa nhỏ cùng xóm cũng có mặt ở nhà chị Hoa để cùng đến trường. Tụi nó nghe lời Hoa răm rắp. Mỗi lần có bài khó chúng lại sang nhờ Hoa giảng hộ.

Ở lớp cũng như ở nhà, Hoa luôn làm tốt mọi công việc của mình và luôn vui vẻ, hòa nhã với mọi người. Bạn hoạt bát và học giỏi hơn em. Mẹ em thường lấy gương bạn Hoa ra để khuyên em và không bao giờ em tự ái về điều đó.

Bài làm 2

Trong lớp tôi có nhiều bạn. Mỗi bạn đều có những tính nết khác nhau. Nhưng chỉ có Hoàng Tấn là học giỏi, được nhiều người quý mến nhất và cũng là người bạn thân nhất của tôi.

Năm nay, Hoàng Tấn mười hai tuổi. Dáng người mập mập, nước da không trắng lắm nhưng hồng hào khỏe mạnh. Vầng trán rộng và cao toát lên vẻ thông minh. Đặc biệt nhất là đôi mắt sáng và đen láy. Chiếc mũi thẳng và cao làm tôn thêm vẻ điển trai của khuôn mặt chữ điền, có duyên nhất vẫn là cái miệng luôn nở nụ cười của bạn khiến mọi người cảm thấy rất dễ gần gũi. Mỗi khi bạn cười lại để lộ hàm răng trắng đều.

Hoàng Tấn vui tính, hay hát, đôi khi tinh nghịch. Làm việc gì cũng nhanh nhẹn khác hẳn với vẻ bên ngoài hơi chậm chạp. Tấn thích đùa. Có bạn là có

tiếng nói cười ríu rít. Ít khi thấy bạn đến trường trong bộ quần áo nhàn. Tấn đi đứng trông khá chững chạc, nói năng từ tốn, hòa nhã với mọi người.

Bạn bè ai nấy đều yêu mến Tấn bởi tính hào đồng của bạn. Không những chỉ vui tính mà Hoàng Tấn còn hay giúp đỡ bạn bè. Trong học tập, ai có điều gì chưa hiểu nhờ đến, Tấn cũng đều chỉ dẫn tận tình. Ai thiếu đồ dùng học tập bạn đều vui vẻ cho mượn.

Trong lớp, Hoàng Tấn luôn luôn chăm chú nghe thầy giảng bài. Bài tập ở nhà, bạn đều làm đầy đủ và chu đáo. Nhờ đó, Hoàng Tấn học giỏi. Nhiều lần thầy khen ngợi và đưa bạn làm gương cho cả lớp. Được như vậy nhưng Hoàng Tấn vẫn một mực khiêm tốn, từ tốn nhường nhịn mọi người. Chưa bao giờ thấy bạn cãi cọ với ai. Tuy vậy, bạn lại tỏ ra rất can đảm mỗi khi bị người khác ăn hiếp mình hay bạn nào trong lớp.

Cũng như bạn bè trong lớp, em rất quý mến Hoàng Tấn. Chơi thân với bạn, em hiểu được mọi người quý mến là một hạnh phúc. Vì vậy, em luôn cố gắng noi gương bạn.

(Theo Phạm Thị Phương Lan)

Bài làm 3

Lớp em có bạn Linh được nhiều người quý mến, Linh không đẹp gái lắm nhưng khá xinh và có nhiều nét tốt.

Linh sinh ra và lớn lên trong một gia đình mà bố mẹ đều là thầy cô giáo. Nhà có hai chị em gái, chị của Linh học đại học còn Linh học lớp năm với em. Linh có dáng người dong dong không mập, cũng không gầy, gương mặt thanh tú, mang dáng vẻ của một *tiểu thư* đài các. Nổi bật nhất ở Linh là bạn có một làn da mịn màng như trứng gà bóc. Đôi mắt lá rằm với hàng mi cong cong tạo cho Linh có một cái nhìn dễ thương. Hàm răng trắng đều như bọt biển lại thêm một chiếc răng khểnh bên trái khiến cho nụ cười của Linh vừa duyên dáng, vừa cởi mở chân tình. Linh cởi mở, chan hòa và dễ gần gũi. Trong sinh hoạt học tập bao giờ cũng được thực hiện theo một thời gian biểu quy định. Không đua đòi, đàn đúm ở dọc phố, tùm tùm quà bánh ở cổng trường hoặc nói năng bừa bãi ở chỗ đông người, Linh sống có nề nếp kỉ cương gia giáo nhưng lại rất hào đồng. Tính vui vẻ, hồn nhiên cởi mở của Linh làm cho bạn bè quý mến. Linh có lòng bao dung và rất thương người, có lần đi học về, em và Linh gặp một bà lão yếu ớt chống gậy đi trên đường vỉa hè, bất ngờ bà lão khụy xuống. Thấy vậy, Linh chạy đến đỡ bà cụ dậy, đưa bà vào bóng râm bên đường, rồi vội vã đi mua túi nước chanh cho bà uống, cho đến lúc bà cụ tỉnh táo, khỏe khoắn chúng em mới chia tay bà cụ ra về. Rồi một lần khác có hai bạn gái trong lớp cãi nhau kịch liệt, Linh đến kéo hai bạn ra chỗ khác dàn hòa. Trong học tập, Linh là người bạn tốt, bạn ấy thường giúp các bạn yếu kém bằng cách trao đổi và trả bài cho nhau. Nhờ vậy mà các bạn học yếu đã vươn lên với mức trung bình khá.

Cuộc sống tình cảm của Linh là vậy đó, Linh thật xứng đáng là đứa con ngoan trò giỏi được bạn bè và thầy cô quý mến. Sống với Linh ai cũng học tập được ở bạn rất nhiều những đức tính tốt. Em cũng sẽ cố gắng để được như Linh được mọi người quý mến.

(Dẫn theo Trần Đức Niêm, Lê Thị Nguyên, Trần Lê Thảo Linh)

Bài làm 4

Bạn ấy có khuôn mặt bầu bĩnh, tóc ngắn chấm ngang vai. Đôi mắt tuy không mở to, nhưng rất tinh nhanh. Khóe miệng thể hiện một nét nghiêm nghị, rắn rỏi. Đó chính là cô bạn thân thiết của tôi – Phương Yên. Tôi cho là Phương Yên rất khá, mặt nào cũng vậy. Có điều... Chà! Chỉ chút xíu nữa là các bạn biết thôi mà.

Mấy hôm trước có bài kiểm tra về thường thức tự nhiên, tôi lại quên chưa ôn tập. Không có cách gì, đành phải theo cách hú họa vậy. mấy câu trên tôi làm cũng thấy không rắc rối gì. Nhưng đến câu cuối thì mắc, nghĩ mãi không ra. Mồ hôi trên trán rịn ra. Phương Yên ngồi ngay ngắn trước mặt tôi, và tôi nghĩ ra một lối thoát. Tôi lấy chân đá vào ghế bạn ấy, Phương Yên quay đầu lại. Tôi nghĩ bụng: *Hay lắm! Bạn ấy đúng cô bạn thân của mình, thấy mình gặp nạn thể nào mà làm nơ được.* Thế là tôi chỉ ngay vào cái đề mà tôi đang mắc này. Nào ngờ, cô bạn giương đôi mắt tinh nhanh lên, lông mày nhíu lại rồi quay ngoắt đi. Tôi bực quá, muốn véo một cái vào cho bõ tức. Thế nhưng làm sao được, đành phải tự suy nghĩ vậy. Lúc này thời gian chỉ còn 10 phút nữa, tôi lại nghĩ: *Hay là ta thử lần nữa xem sao,* rồi lấy chân đá, đá. Cô bạn tôi ngoái lại chia cho một mẫu giấy. Tôi đang giận mà hóa ra mừng, phần khởi cầm lấy, nghĩ bụng: *Đây chắc là đáp án.* Nhưng khi mở ra, thật rõ ghét, trên giấy ghi có 3 chữ: *Tự nghĩ đi!* Hừ, bạn với chả bè, thấy người ta chết đuối mà không cứu. Tớ chẳng thèm chơi với nữa, trừ phi cậu phải quỳ xuống *Xin lỗi bà.* Lúc đó, keng báo hết giờ vang lên. Cô giáo đi thu bài. Và, tôi ngồi thừ trên ghế, lòng bực bội. Cũng liền đó, Phương Yên đến bên tôi: *Giận lắm hả? Bạn cũng là cán bộ mà, sao lại làm thế! Hơn nữa nếu mình bảo cho bạn mà được điểm mười thì vinh dự nổi gì!* Nhìn ánh mắt chân thành của bạn ấy mà cơn giận của tôi cũng nguôi đi. Nhưng vẫn không bằng lòng. Phương Yên lại tiếp: *Cái câu này bạn làm được chứ? Bốn cách truyền động của máy là (1) Truyền động trực; (2) Truyền động bằng xích...! (3) Bạn ấy chưa nói hết thì keng vào lớp lại vang lên.*

Hôm sau, bài làm đã chấm xong. Tôi được 9 điểm, nhưng trong bụng vẫn vui. Vì đây chính là điểm bài làm của tôi.

Qua vụ này, tình bạn giữa chúng tôi lại càng bền chặt hơn.

(Dẫn theo Nguyễn Quốc Siêu)